

En Laban med brett.

Så här kär kan en med åren utslätad klassiker bli i de rätta nyporna.

”Lilla Spöket Laban”

Efter Inger & Lasse Sandbergs böcker

Regi och dramatisering: Daniel Goldmann

Musik och sångtexter: Jörgen Aggeklint

I rollerna: Lina Andersson, Sten Hellström,

Ulf Montan

Scen: Boulevardteatern

Foto: Martin Skoog

• Så har den första adventsklappen landat: en varietéanstruken uppsättning spunnen kring makarna Sandbergs otroligt populära figur spöket Laban. Med jäklar anåda och humor och ett fritt förhållningssätt till originalet presenterar regissören och ensemblen en Laban med brett. Topp! säger jag. Så här piggt kan en kär, men med åren också något utslätad, klassiker bli i de rätta nyporna.

Camilla Eds scenografi på minner om en pop-up-bok i jätteformat. Slottet Godmorransols kulissfasader vajar glatt i ensemblens fartvind och bakom det blå stiliserade trädet kan skrajsna huka. Trädet, liksom en hel rad andra små detaljer, får mig att associera till Becketts ”Godot”, till ”Commedia” till Fellinis ”La Strada”...men bara lite grann som få den vuxne att le. För yngre åskådare räcker föreställningens pågående nu gott och väl. Ett kringresande teatersällskap ska spela upp berättelsen om spöket Laban och fördelar rollerna sinsemellan. Alla vill förstås spela den stora farliga spökpappan, närmast ganska farliga spökmamman och Laban som är lite harig, ja hans roll tar man för att få vara med. Precis som i barndomens lek då småsyskon på nåder fick hänga på om de accepterade att agera bebis alternativ hund.

Men styrkeförhållandena växlar och man alternerar i rollerna. Berättelsen om Laban handlar ju om att hantera sin rädsla och var och en av oss – spöke som människa -alla är vi rädda för något. Den känslan kan faktiskt vara både positiv och sympatisk, det blir tydligt på Boulevardteatern. Daniel Goldmann lockar fram ensemblens spelglädje. Ulf Montan vibrerar satiriskt upp till ögonbrynen då han tilldelas uppgiften att spela Laban: ”den viktigaste rollen”. Sten Hellström kryddar sina figurer med en aning distans. Han både ÄR dem och SER dem. Lina Anderssons version av ett nyfött spöke hittar precis rätt skrikkläge.

Med fartfylld sång och dans, ett brett fysiskt register och en dialog fri från den överkäck hysteri som ibland kladdar ner uppsättningar för ungt folk, serveras här en riktig liten kryddnejlika till Laban.

Pia Huss

teater@dn.se